

HỘI THỨ SÁU MƯƠI BẢY
GIẢ TỶ NỮ QUYÊN NHI TỔNG TIN

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn thiếu nữ áo hồng chậm rãi hỏi:

- Có phải cô nương là người ở Tử Vi Cung chẳng?

Thiếu nữ lắc đầu đáp:

- Không phải.

Lý Hàn Thu từ từ ngồi xuống hỏi:

- Vậy cô nương là người trong phủ Phương đại hiệp ư?

Thiếu nữ áo hồng gật đầu đáp:

- Tiệp thiếp sinh trưởng ở Phương phủ từ thuở nhỏ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương kêu Phương đại hiệp bằng gì?

Thiếu nữ áo hồng dường như không ngờ chàng hỏi tới câu này, cô ngần người ra một lúc rồi đáp:

- Phương gia đối xử với tiệp thiếp rất tử tế.

Cô trả lời một cách hàm hồ như vậy, chứ không nói rõ thân thế mình ở Phương phủ.

Lý Hàn Thu hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Đêm nay cô nương vâng lệnh Phương đại hiệp ở trong khoang thuyền này ư?

Thiếu nữ đáp:

- Nô tỳ được lệnh thị phụng Tam công tử.

Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói:

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc.

Thiếu nữ lấy làm kỳ hỏi:

- Điều chi đáng tiếc?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cô nương thanh nhã xinh đẹp. Ở miền Tây Bắc ít có người như vậy.

Hồng y nữ nói:

- Công tử quá khen.

Lý Hàn Thu nói:

- Đáng tiếc là tại hạ đang ở thời kỳ phục thuốc không thể thân cận nữ sắc.

Thiếu nữ áo hồng cúi gầm mặt xuống, cực kỳ bẽn lễn đáp:

- Tiện thiếp chỉ hầu hạ cho công tử yên giấc.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu này mã xinh nhưng lại vẻ lại thông minh lanh lợi... Phải chăng Phương Tú cố ý phái thị đến để dò la góc gác mình? Ta phải cẩn thận mới được.

Nghĩ vậy chàng liền đáp:

- Không dám làm phiền cô nương. Có điều con người đẹp như cô, tại hạ e rằng khó lòng mà kìm giữ được. Vậy xin cô nương đi nghỉ riêng.

Thiếu nữ áo hồng nói:

- Tiện thiếp vâng lệnh đến đây, không dám bỏ đi. Xin công tử cứ yên nghỉ, để mặc tiện thiếp ngồi suốt đêm cũng được.

Lý Hàn Thu nói:

- Phương đại hiệp và Hàn đại hiệp đều biết tại hạ đang ở thời kỳ phục thuốc, phải cử tửu sắc.

Vậy cô nương cứ nói thiệt, chắc hai vị cũng hiểu cho. Xin cô nương đừng ngại gì hết.

Thiếu nữ áo hồng nghiêng mình thi lễ nói:

- Nếu vậy tiện thiếp xin tuân lệnh.

Rồi cô rón rén lùi ra khỏi khoang thuyền.

Lý Hàn Thu nhìn gót sen thoăn thoắt, bóng dáng thướt tha, không khỏi động tâm nghĩ thầm:

- Con nha đầu này coi rất quyến rũ, thật không phải hạng tầm thường. Chẳng hiểu Giang Nam Song Hiệp đi đâu kiếm được người đẹp như vậy?

Chàng giơ tay lên quạt tắt đèn đi đóng cửa thuyền lại để nguyên áo nằm nghỉ. Lòng chàng vẫn thắc mắc tự hỏi:

- Không hiểu Lôi Phi bị bọn họ đưa đi đâu? Giang Nam Song Hiệp lưu một mình ta ở đây phải chăng vì lòng thực muốn khoản đãi? Hay là bọn họ vẫn nghi ngờ mượn cơ hội này để điều tra cho biết rõ lai lịch bọn mình?

Suốt đêm Lý Hàn Thu ở trong tình trạng hoang mang, lúc nào chàng cũng gia tâm đề phòng.

Nhưng sự thực đã ra ngoài sự tiên liệu của chàng. Suốt đêm bình yên không xảy ra biến cố chi hết.

Lý Hàn Thu chờ cho đến lúc sáng bạch mới ngủ đi. Khi chàng tỉnh dậy mặt trời đã lên cao ba sào chiếu sáng vào qua cửa sổ.

Lý Hàn Thu dậy mở cửa khoang thuyền đã thấy thiếu nữ áo hồng đứng chờ ở đó. Hiển Nhiên cô vừa mới trang điểm, mặt thoa một làn phấn mỏng, lông mày vẽ lại, coi càng thêm vẻ xinh đẹp.

Lý Hàn Thu đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Cô nương không ngủ ư?

Thiếu nữ áo hồng cất giọng nhu mì đáp:

- Tiện thiếp vâng mệnh châu chực công tử, không dám bỏ đi.

Lý Hàn Thu thấy cô không tỏ vẻ gì mệt nhọc thì bụng bảo dạ:

- Con nha đầu này suốt đêm không ngủ mà tinh thần vẫn cường kiện thì nội công thị nhất định cao thâm lắm.

Bụng nghĩ vậy, miệng chàng hỏi:

- Suốt đêm cô nương không ngủ hay sao?

Thiếu nữ áo hồng đáp:

- Tiện thiếp ở ngoài khoang thuyền có nghỉ một lúc.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Chắc Phương Tú để cô gái tuyệt sắc này ở đây mong ta lưu luyến nữ sắc, vậy ta thi gan với hãn một phen cũng phải.

Chàng liền tùm tùm cười hỏi:

- Xem chừng lệnh của Phương viện chúa nghiêm khắc lắm phải không?

Thiếu nữ áo hồng cúi đầu nhỏ nhẹ đáp:

- Phương viện chúa đã dặn tiểu tỳ: Tam công tử là con rồng trong loài người, tiểu tỳ phải hết lòng hầu hạ, nếu được công tử chiếu cố là sau này có ngày mở mặt mở mày.

Lý Hàn Thu nói:

- Phương đại hiệp quá tăng bốc tại hạ đó. Cô nương đừng tin là thật.

Chàng đưa tay ra dắt thiếu nữ áo hồng về phía trước.

Thiếu nữ mặt đỏ bừng nhưng vẫn để cho chàng dắt vào trong khoang và tựa vào lòng chàng.

Lý Hàn Thu nhẹ nhàng đưa tay đỡ lấy cằm thiếu nữ thì hai má cô đỏ như gấc chín, mắt không dám nhìn thẳng vào mặt chàng.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Coi thái độ cô ả này dường như không phải giả vờ. Giang Nam Song Hiệp phải con người như thị đến kề cận bên ta không hiểu có dụng ý gì?

Bỗng nghe thiếu nữ áo hồng rủ rì nói:

- Tiệp thiếp chịu ơn dưỡng dục của Phương viện chúa phải xả thân để báo đền. Tiệp thiếp mong rằng Tam công tử đừng coi tiệp thiếp như kẻ dê hèn.

Lý Hàn Thu từ từ buông thiếu nữ ra nói:

- Cô nương có Nhiều phương pháp để báo đền ơn dưỡng dục của Phương đại hiệp, bất tất phải bằng cách hiến thân cho người.

Thiếu nữ áo hồng ngơ ngẩn một lúc rồi đáp:

- Đa tạ công tử có lòng chỉ giáo.

Lý Hàn Thu toan nói nữa thì đột Nhiên thanh âm một thiếu nữ trong trẻo lọt vào khoang thuyền:

- Tần muội muội!...

Thiếu nữ áo hồng quay đầu nhìn ra thì thấy một thiếu nữ mình mặc áo xanh từ từ đi vào.

Lý Hàn Thu vừa trông thấy cô này không khỏi chấn động tâm thần.

Nguyên thiếu nữ mới đến chính là người mà chàng chưa rõ là thù hay bạn. Nàng là Quyên Nhi thường ngấm ngấm giúp đỡ cho chàng cùng Lôi Phi.

Thiếu nữ áo hồng nghiêng mình thi lễ hỏi:

- Có phải tỷ tỷ đến đây thay phiên cho tiểu muội đi nghỉ phải không?

Quyên Nhi đáp:

- Viện chúa đang kiếm muối muối, mau về ra mắt đi!

Thiếu nữ dạ một tiếng rồi hồi hải đi ngay.

Lý Hàn Thu ngưng thần nhìn Quyên Nhi, hồi lâu không lên tiếng.

Quyên Nhi cười ruồi hỏi:

- Công tử nhìn chi vậy, chẳng lẽ chưa nhận ra tiện thiếp ư?

Lý Hàn Thu thủng thảng nói:

- Quyên cô nương mạnh giỏi a?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp vẫn bình yên...

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Tần cô nương hay đấy chứ?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Tần cô nương là ai?

Quyên Nhi đáp:

- Cô mặc áo hồng vừa rồi. Y là một cô gái xinh đẹp ngon lành nhất trong Phương gia đại viện.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Kể cả cô nương vào đó nữa hay sao?

Quyên Nhi tủm tỉm cười, hỏi sang chuyện khác:

- Bao giờ các vị ra đi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Giang Nam nhị hiệp đối đãi với bọn tại hạ vào hàng thượng khách việc gì lại bỏ đi?

Quyên Nhi chau mày hỏi:

- Công tử tưởng đây là cái tổ êm ấm hay sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ cũng không nghĩ thế.

Quyên Nhi nói:

- Hay lắm! Nếu vậy công tử đi cho lẹ.

Lý Hàn Thu đáp:

- Công việc của tại hạ cô nương bắt tất phải quan tâm, mà chính cô phải giữ mình là điều khẩn yếu.

Quyên Nhi cười lạt nói:

- Những câu tiện thiếp nói đều là sự thật. Mong công tử đừng hiểu lầm.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ biết lắm. Thịnh tình cô nương bọn tại hạ rất cảm kích trong lòng.

Quyên Nhi hỏi:

- Vậy công tử muốn tạ ơn tiện thiếp bằng cách gì?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Cô nương muốn tại hạ tạ ơn bằng cách nào?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp chỉ mong công tử nghĩ cho kỹ để phân biệt được đâu là thù đâu là bạn.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi:

- Còn vị Hàn công tử kia thì sao?

Quyên Nhi đáp:

- Y về Phương gia đại viện rồi.

Lý Hàn Thu dần giọng:

- Tại hạ muốn nói nếu vị đó còn ở đây thì cô nương không rảnh để nói chuyện với tại hạ.

Quyên Nhi nói:

- Công tử không hiểu nội vụ, mà lúc này tiện thiếp lại không thể nói rõ được. Tiện thiếp chỉ hy vọng các vị nên đi ngay càng sớm càng tốt vì...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Vì lẽ gì?

Quyên Nhi đáp:

- Vì Trương công tử kia sắp tới đó. Hắn mà đến đây thì thân thể hai vị tất bị bại lộ, nên không thể lưu lại đây được nữa.

Nàng hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Tiệp thiếp mong rằng công tử tin lời, ít ra cũng tin là tiệp thiếp không có ý làm hại các vị.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Địa vị cô nương ở đây thế nào? Cô ẩn mình trong này có dụng ý gì? Nếu cô không nói rõ thì khó mà tin được.

Quyên Nhi khẽ thở dài không đáp, nàng nói:

- Trương tam công tử thật chỉ còn cách đây một trăm dặm.

Câu này nàng nói thật khẽ, Lý Hàn Thu đứng đối diện mới nghe rõ. Nàng nói tiếp:

- Nhưng Phương viện chúa và Hàn nhị hiệp chưa tiếp được tin tức. Đại khái là tối nay họ sẽ đến đây. Vậy hai vị phải dời khỏi chốn này trước khi đêm tối. Phương Tú mới khỏi hoài nghi. Hiện thời trong thành Kim Lăng rồng ẩn cạp nấp cực kỳ nguy hiểm. Những cao nhân khắp nơi tụ hội rất nhiều. Phương Tú đã điều động mười mấy tay cao thủ và cho hàng trăm luồng nhân tuyến theo dõi điều tra hành tung của các vị. Nếu các vị bị họ phát giác chắc gây nên một cuộc ác đấu cực kỳ khốc liệt.

Lý Hàn Thu thấy nàng nói có vẻ chân thật thì trong lòng bán tín bán nghi, chàng hỏi tiếp:

- Cô nương có lưu lại Kim Lăng không?

Chàng buột miệng hỏi rồi mới biết hỏi câu ấy là thừa mà lộ ra quá quan tâm đến nàng.

Quyên Nhi đáp:

- Cái mà tiệp thiếp muốn đã tìm thấy rồi. Chỉ trong vòng ba ngày là lấy được rồi cũng đi ngay.

Lý Hàn Thu nói:

- Hành động của cô nương cực kỳ huyền bí khiến người ta khó mà hiểu được.

Quyên Nhi trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Công tử còn muốn gặp tiệp thiếp hay sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu được gặp nữa cũng là hay lắm, nhưng liệu còn có thể gặp được không?

Quyên Nhi đáp:

- Có thể được. Nhưng lần này phiên công tử dời gót đến một nơi chờ tiện thiếp.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ biết chờ cô nương ở đâu?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Công tử có nhớ căn tịnh xá ở trong núi không?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Tại hạ nhớ rồi.

Quyên Nhi nói:

- Vậy là hay lắm! Sau đây ba ngày chúng ta sẽ hội diện tại tịnh xá vào lúc huỳnh hôn. Tiện thiếp chờ công tử cho đến trời sáng. Nếu mặt trời mọc mà công tử không tới thì tiện thiếp không chờ được nữa.

Lý Hàn Thu nói:

- Đối với cô nương tại hạ thiệt còn muốn hiểu Nhiều hơn, vậy sau đây ba ngày tại hạ nhất định y ước tới đó, trừ trường hợp không tới được mới phải chịu.

Quyên Nhi nói:

- Hay lắm! Khi chúng ta tái hội sẽ nói chuyện Nhiều. Tiện thiếp chẳng có chỗ nào huyền bí đâu...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tần Nhi sắp tới rồi. Y là cô gái đẹp nhất trong Phương gia đại viện thế mà Phương Tú để y bồi tiếp công tử là trân trọng lắm đấy. Y hy vọng mối tình Nhi nữ có thể cột gan dạ anh hùng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tần Nhi là người như thế nào? Có võ công không?

Quyên Nhi tủm tỉm cười đáp:

- Y là người tuyệt thông minh lại hiểu võ công nhưng y rất trong sạch. Y ở Phương gia đại viện từ thuở nhỏ không mấy khi ra ngoài nên ít duyệt lịch nhân tình thế thái.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Y cứ luẩn quẩn bên mình tại hạ thì làm sao mà đi được?

Quyên Nhi ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

- Ông bạn công tử biết Nhiều hiểu rộng. Tiện thiếp chắc từ giờ đến trưa y sẽ tới tìm công tử. Khi ấy công tử tìm cơ hội nói với y hay là xong. Còn Tàn Nhi...

Nàng chau mày ngẫm nghĩ:

- Hay hơn là đem cả cô ta đi.

Lý Hàn Thu sững sốt hỏi:

- Đem cả cô ta đi?

Quyên Nhi đáp:

- Đúng thế! Cô là lá ngọc che đở tốt nhất. Có y đi thì Phương Tú mới bớt dạ hoài nghi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Quyên Nhi đáp:

- Công tử điểm huyết rồi nói rõ nội tình để cô ta quyết định. Công tử có thể lộ chân tướng cho Tàn Nhi coi. Cô có nói cho Phương Tú biết cũng không sao. Đồng thời công tử mượn miệng cô bày kế nghi binh khiến Phương Tú không thể phán đoán được hành tung của hai vị.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tại hạ tưởng báo mối thù cả nhà bị sát hại, chỉ giết xong Giang Nam Song Hiệp thì mãn nguyện, thực không muốn sinh chuyện cho hao phí tâm cơ.

Quyên Nhi nói:

- Công tử đã bị lôi cuốn vào luồng nước xoáy thì dễ gì mà thoát ra được. Hơn nữa tính chuyện giết hai người đó không phải chuyện dễ dàng. Hiện giờ Giang Nam Song Hiệp thực lực rất mạnh. Nếu công tử ra mặt xung đột với họ tất bị thất bại.

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi! Vậy tại hạ nhất nhất nghe lời cô nương là xong.

Quyên Nhi tủm tỉm cười nói:

- Thế mới được. Công tử hãy ngồi xuống để tiện thiếp nắn gân cốt cho.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Làm như vậy sao tiện?

Quyên Nhi đáp:

- Công tử đừng quên mình là thượng khách của Phương Tú mà tiện thiếp chỉ là tên nữ tỳ trong Phương gia.

Lý Hàn Thu đáp:

- Nhưng cô nương đã có Hàn công tử.

Quyên Nhi đáp:

- Y rất đa tình với tiện thiếp, nhưng tiện thiếp chỉ lợi dụng y mà thôi. Công tử hãy ngồi xuống. Còn gì để ba ngày nữa sẽ nói.

Lý Hàn Thu không sao được đành theo lời ngồi xuống.

Quyên Nhi thò những ngón tay búp măng nắn vai Lý Hàn Thu. Xem chừng nghề này cô rất thạo, khiến cho chàng thấy cảm giác cực kỳ khoan khoái.

Lý Hàn Thu từ từ nhắm mắt lại nghĩ thầm:

- Giả tỷ lúc bình thời được cô nắn thế này thì hay quá, nhưng hiện nay tình thế đang rắc rối, mình không muốn mà nàng cũng cứ làm.

Sau một lúc bỗng nghe có tiếng bước chân người vọng lại.

Lý Hàn Thu mở bừng mắt ra thấy thiếu nữ áo hồng là Tần Nhi đang từ từ tiến vào.

Quyên Nhi dừng tay lại hỏi:

- Tần muội muội! Công việc xong cả chưa?

Tần Nhi mỉm cười nói:

- Viện chúa muốn cho tiểu muội châu chực Tam công tử.

Quyên Nhi nói:

- Vậy càng hay! Ta đi đây.

Rồi nàng cất bước ra ngoài. Tần Nhi khẽ nói:

- Tỷ tỷ hãy lưu bộ!

Quyên Nhi dừng bước hỏi:

- Việc chi vậy?

Tần Nhi nhẹ gót tới bên Quyên Nhi thì thầm mấy câu.

Quyên Nhi nói:

- Được rồi!

Tần Nhi hai má đỏ hồng, từ từ cúi đầu xuống.

Quyên Nhi ngừng đầu lên nhìn Lý Hàn Thu lần nữa rồi khoan thai bước ra khỏi khoang thuyền.

Tần Nhi chờ Quyên Nhi đi xa rồi mới tiến lại trước mặt Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn chàng, dường như muốn nói gì nhưng không thốt nên lời.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười hỏi:

- Phương viện chúa nói gì với cô nương?

Tần Nhi bẽn lẽn nhỏ nhẹ đáp:

- Phương viện chúa nói cho tiểu tỳ hay người muốn tiểu tỳ chiêu đãi công tử.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phương viện chúa muốn cô nương chiêu đãi tại hạ cách nào?

Tần Nhi đáp:

- Phương viện chúa bảo công tử là đáng anh hùng. Con người anh hùng thường rất đa tình. Tiểu tỳ... tiểu tỳ...

Lý Hàn Thu biết có chỗ khó nói, liền cười hỏi:

- Có phải Phương viện chúa có ý muốn cô nương hết lòng hết ý chiêu đãi, tại hạ muốn sao cũng được?

Tần Nhi gật đầu đáp:

- Dạ! Chính là thế đó!

Lý Hàn Thu thấy cô rất chất phác liền cười hỏi:

- Bất luận ý Phương viện chúa thế nào, tại hạ chỉ hỏi cô nương tính sao?

Tần Nhi đáp:

- Tiểu tỷ nhất thiết theo mệnh lệnh của viện chúa.

Lý Hàn Thu giả vờ buông tiếng thở dài, ngáp ngừng muốn nói lại thôi.

Tần Nhi giương cặp mắt tròn xoe hỏi:

- Công tử bức mình rồi phải không?

Lý Hàn Thu ngáp ngừng đáp:

- Bức mình thì không dám, nhưng...

Tần Nhi nóng ruột hỏi:

- Nhưng làm sao?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Quyên cô nương đã hai ba lần cảnh cáo phải đi ngay mà lại cần mượn sức Tần Nhi mới khiến cho Phương Tú khỏi nghi ngờ.

Chàng nghĩ vậy liền cười đáp:

- Nhất thiết cô nương đều tuân mệnh viện chúa khiến cho tại hạ cảm thấy có điều miễn cưỡng cô nương thái quá?

Tần Nhi hỏi:

- Miễn cưỡng thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Miễn cưỡng chính mình cô nương. Cô nương là người thông minh chắc tự hiểu rồi.

Tần Nhi nhìn chằm chặp vào mặt Lý Hàn Thu.

Cô ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đột nhiên hai má đỏ hồng ra chiều bẽn lễn nói:

- Công tử đừng hiểu lầm. Tiểu tỷ được theo công tử là mãn nguyện lắm rồi!

Lý Hàn Thu phấn khởi tinh thần, mỉm cười nói:

- Tần nương! Cô ở Kim Lăng đã lâu chắc thuộc hết đường đất chốn này rồi?

Tần Nhi đáp:

- Tiểu tỷ rất ít được ra ngoài.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chúng ta dạo chơi ngắm phong cảnh thành Kim Lăng được không?

Tần Nhi đáp:

- Được lắm! Tiểu tỳ đi bẩm với viện chúa đề người sai sắp ngựa cho chúng ta, đồng thời phái mấy tên tùy tùng quen biết hình thế để dẫn đường.

Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

- Tại hạ không muốn đi Nhiều người, chỉ một mình cô nương theo là đủ.

Tần Nhi mỉm cười rất tươi nói:

- Để tiểu tỳ đi bẩm viện chúa.

Lý Hàn Thu dặn:

- Được rồi! Ý viện chúa thế nào cô nương mau trở lại báo cho tại hạ biết. Tại hạ còn muốn xem tỷ võ trên hoa đài, vậy chúng ta cần về sớm.

Tần Nhi đáp:

- Tiểu tỳ biết rồi.

Cô nói xong lật đật đi ngay.

Lý Hàn Thu đứng đỉnh bước ra ngoài khoang thuyền ngó cảnh vật tứ bề. Chẳng thấy con thuyền của mình ở chính giữa, bốn mặt đều có thuyền bè liên tiếp tựa hình hoa mai.

Lúc này Lôi Phi cũng đang đứng ở đầu thuyền dòm ngó. Y nhìn thấy Lý Hàn Thu đứng đằng xa liền chấp tay nói:

- Công tử bình yên đây a?

Thanh âm y rất lớn, hiển Nhiên khiến cho mọi người xung quanh đều nghe tiếng.

Lý Hàn Thu vẫy tay nói:

- Qua đây!

Lôi Phi dạ một tiếng rồi hối hả đi tới đứng bên Lý Hàn Thu, thái độ rất cung kính.

Hai người đều biết rõ trong thuyền bè bốn mặt hiện đang có Nhiều con mắt dòm ngó mình. Vì vậy cần phải giả vờ như không có chuyện gì. Thái độ càng trầm tĩnh chừng nào hay chừng nấy.

Lôi Phi ngoảnh đầu nhìn bốn phía rồi lớn tiếng hỏi:

- Công tử coi phong cảnh Giang Nam so với đất Tần của chúng ta thế nào?

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười đáp:

- Giang Nam xinh đẹp ở chỗ hoa cỏ tốt tươi muôn hồng nghìn tía, oanh hót líu lo khiến người ta phải say sưa mê mết. Còn đất Tần chúng ta thì một màu tuyết phủ trắng xóa, thông reo vi vút. Mỗi nơi có một cảnh tượng đặc biệt.

Bỗng phía sau có người lặp lại:

- Hay cho câu phong cảnh mỗi nơi có chỗ đặc biệt.

Lý Hàn Thu quay đầu nhìn lại chính là Phương Tú.

Đi sau Phương Tú là cô gái áo hồng Tần Nhi.

Lôi Phi vội chấp tay chào:

- Tại hạ bái kiến Phương đại hiệp.

Phương Tú xua tay đáp:

- Bất tất phải đa lễ.

Rồi hần quay lại ngó Tần Nhi, hỏi Lý Hàn Thu:

- Tại hạ nghe cô này nói thế huynh muốn đi du ngoạn phong cảnh thành Kim Lăng, phải vậy không?

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ có bàn với cô nương như vậy, song nếu có điều bất tiện thì thôi.

Phương Tú cười ha hả nói:

- Làm gì mà bất tiện? Phương mỗ đã bảo chúng sắp ngựa cả rồi. Không hiểu thế huynh giờ nào động thân?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ muốn đi sớm về sớm. Nếu có thể thì đi ngay bây giờ.

Phương Tú nhìn Tần Nhi nói:

- Cô phải hầu hạ Trương công tử cho cẩn thận!

Tần Nhi đáp:

- Tiểu tỳ xin tuân mạng.

Phương Tú đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Lẽ ra Phương mỗ dẫn đường cho thế huynh nhưng bận rộn quá khó mà đi được. Chờ cuộc hoa hội đêm nay kết thúc Phương mỗ sẽ đi du ngoạn với thế huynh một chuyến.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ không dám làm phiền Phương đại hiệp, được Tần cô nương đi theo tại hạ cũng cảm kích lắm rồi.

Phương Tú tươi cười chấp tay cáo từ.

Tần Nhi khoan thai bước lại trước mặt Lý Hàn Thu hỏi:

- Ngựa sắp rồi công tử định bao giờ đi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cô nương đi thu xếp để lên đường ngay.

Lôi Phi không hiểu vì lẽ gì Lý Hàn Thu lại đòi đi một cách đột ngột, y rất băn khoăn trong dạ nhưng không tiện hỏi.

Bỗng nghe Tần Nhi đáp:

- Tiểu tỳ không cần thu xếp gì nữa.

Lôi Phi ngừng đầu nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Thiếu chủ! Thuộc hạ có đi theo không?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Có chứ!

Lôi Phi dạ một tiếng rồi trở gót đi luôn.

Lát sau y trở lại hỏi:

- Thiếu chủ định đi ngay ư?

Lý Hàn Thu gật đầu rồi đưa mắt nhìn Tần Nhi nói:

- Phiền cô nương dẫn đường.

Tần Nhi đi trước dẫn hai người xuống con thuyền nhỏ khác cho đẩy vào bờ.

Trên bờ đã có ba con ngựa tốt chờ sẵn. Hai gã trang hán đứng sẵn giữ ngựa.

Tần Nhi khẽ nói:

- Mời công tử thượng mã.

Lý Hàn Thu cùng Lôi Phi tung mình nhảy lên lưng ngựa.

Tần Nhi cũng lên ngựa rồi khẽ hỏi:

- Công tử định đi chơi nơi nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ không thuộc địa thế. Tùy cô nương dọn đi đâu thì đi.

Tần Nhi hỏi:

- Tiểu tử dẫn công tử đi coi vũ hoa đài nhé?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hay lắm! Xin cô nương đi trước dẫn đường.